

A ull nu

El poder de les preguntes

■ El periodista Marçal Sintes ha guanyat l'edició d'aquest any del premi Ramon Trias Fargas amb un assaig que parla de la relació entre la premsa i la política o, personalitzant més, entre els periodistes i els polítics. El veredicte del jurat es va fer públic dimecres al vespre a l'hotel Comtes de Barcelona del passeig de Gràcia en un acte organitzat per Cat-Dem, la fundació vinculada a Convergència que de vegades rep el nom de Casa Gran del Catalanisme. Fa dos anys, es va endur el mateix premi el periodista Antoni Aira amb un treball sobre els anomenats *spin doctors*, o sigui les persones que tallen el bacallà ideològic i organitzatiu dins dels partits, i l'any passat el premi va ser per al geògraf valencià Joan Vicent Boira amb un assaig sobre la "Commonwealth catalanovelenciana", on l'autor diu que s'estan produint uns acords econòmics i empresarials entre el País

Valencià i Catalunya al marge del que puguin pensar i dir les instàncies polítiques. Després de l'Aira (pronunciïn *aire*) i d'en Boira vaig anar dimecres a la festa del premi pensant quin nou fenomen meteorològic ens tenia preparat el jurat d'aquest any. En Sintes no respon a cap però els organitzadors ens tenien preparada una dissertació a càrrec del filòsof Xavier Rubert de Ventós. Un amic em recomana que millori els jocs de paraules i els acudits. Sí, sí, però al final, en el mateix acte, va parlar Artur Mas i també va dir que la Casa Gran del Catalanisme havia estat fundada pensant a fer entrar aire i ventilar la política catalana. No va dir que la política estigués emboirada però ho hauria pogut dir.

Convidar Rubert de Ventós perquè parli en un acte organitzat per Convergència té el seu què de malèfic perquè el filòsof ha estat un mestre de pensament de l'esquerra catalana i més en concret del PSC i encara més en concret del seu amic Pasqual Maragall. El president Montilla va situar la jornada electoral

tan lluny com va poder esperant que d'aquí a llavors la situació li fos favorable i de moment Pasqual Maragall ja ha expressat desitjos perquè governi Mas, en Sobrequés s'ha passat a CDC, els Ciutadans pel Canvi han plegat veles i en Rubert de Ventós parla als convergents.

S'ha de dir que el discurs de Rubert de Ventós va ser una mica *pour l'Espagne et le Maroc*, com si el pensador pensés que a la gent de Convergència allí reunida no se li podien oferir els fruits més gustosos del seu pensament perquè potser no els sabrien assaborir. Va fer una mica com aquells teòlegs que per demostrar l'existència de Déu de manera amena expliquen històries de pagesos o com aquells professors que divulguen la filosofia explicant un acudit sobre el dia que Plató i un ornitorinc van entrar en un bar, i que després publica la Isabel Martí a La Campana. Rubert de Ventós, per exposar les condicions que ha de reunir un assaig, també va explicar quatre o cinc acudits, va citar uns aforismes i, perquè no fos

SINTES, RUBERT DE VENTÓS, MAS, COROMINAS I FERRER, EN L'ACTE DE DIMECRES.

■ ROBERT RAMOS